

exciderunt igitur folia duodecim. Iam vero foliis omnibus iis, quae folium २०२ sequuntur, etiam alii numeri Indici inscripti sunt, non interrupto ordine procedentes, ne lacunam adesse primo adpectu quisquam videat.

L. Codex curiae Indicae Londiniensis, folia ducenta et quindecim tenens, ex bibliotheca Colebrookiana in curiam Indicam delatus. Libros Panchatantri duos priores, ut supra dixi, Stenzlerus ex eo transscripsit. Quod quum fieret, codex numero 1440. signatus erat; postea numerum mutaverint, nescio. Apographum Stenzleri textu cum iis, quae Tullbergius ex codice F. exscripsit, tantopere consentit, ut codices L. et F. unum eundemque esse paene crediderim. Sed interdum tamen Stenzleriana a Tullbergianis dissentiunt. In versiculo 57. libri secundi a Stenzlero: सम्पातं च विपातं च^० posita sunt; a Tullbergio vero ex F. sumta: सम्पातं विप्रपातं च^०. In fabula tertia libri secundi pag. 120. lin. 13. a Stenzlero: एतस्मिन्नन्तरे posita sunt, a Tullbergio vero ex F. sumta: एतस्मिन् व्यतिकारे.

Codices hi textus Panchatantri proponunt varios, qui non modo in sententiis singulis et versiculis interpositis, verum etiam fabulis integris vel adiectis, vel omissis, vel loco alio collocatis, tantopere inter se differunt, ut paene quot codices, tot textus esse dicere possis. Quam varietatem in huius generis libris Indicis, quorum scriptura non auctoritate quadam sacra constitueretur, certis finibus constricta, sed levioris momenti, proptereaque liberiori virorum doctorum arbitrio permissa esse existimaretur, haud raro deprehendi, ab Augusto Guillelmo Schlegelio in praefatione ad Hitopadesam recte notatum est. Primo enim, quod confectum fuerat, talis libri corpori exinde viri docti et librarii ea, quae argumentis in libro expositis quodammodo consentanea esse viderentur, sensim inseruerunt locis aptis, aliaque eorum, quae in libro consignata erant, suo arbitratu immutaverunt. Quapropter ne in uno quidem codicum eorum, quibus uti potui, primam Panchatantri formam servatam esse opinor. Duae praesertim vero in codicibus illis editiones huius operis diversae prae ceteris distinguere posse mihi visae sunt, quarum alteram simpliciore, ornatior alteram nuncupabo, ut, ubi necesse erit, nomine breviori unamquamque singillatim significare possim.

Ornatior idcirco alteram voco, quia in ea interdum personae vel res, quas editio simplicior verbo uno vel paucis significat, verbis pluribus plenius et ornatius describuntur. Ita, ut huius indolis,